

Jaunimas

Mėnesinis laikraštis skiriamas jauniems.

TURINIS: Miegantiųjų veidai. — Vaizdelis širdij. — Vaizdelis. — Iš kasdienio mano patiros: Žmonių pasididiavimas; Karštumo prievarta. — Apgvalga: Auklėjimo naujinimai; Karū atslūgis; Valstibių šventės; Įpatingas Lietuvių apsireiškimas; Juokinga komėdija; Prūsų Jaunimo draugijos. — Pasikalbėjimai: Dievas tvėrė visa kokiām nors tikslui ir tt.? Ar reikia eiti į bažnyčią? Kaip greit gali išsi-auklėti žmogus gyvenamas ant žemės? Kas pasaulij daugiau bloga padaro, moteros ar virai? Kas tai yra meilė? — Nauji rāštai: Sniegams tirpstant.

PASTABA: Praleidiame prieš ia, io, iu 3 po d, 8 po t.

MIEGANTIŲJU VEIDAI.

Regėjimas.

Tur būt, buvau miegojės. O līg netikroj vietoj ir netikru laiku. Plaukėme garlaiviu. Aplink mane buvo daug žmoniū. Ir visi, rodės, žiūrėjo į mane.

Pazvelgiau gerai. Ir pastebėjau, kad niekas nežiūrėjo. Tik taip išrodė. Visi miegojo. Ir miege vėrė kartais akis.

Įpatingi buvo jų veidai. Supratau, kas tai miegoti ir budėti. Miegant tiktai kūnai tėra gyvenime. O visuomet kūnuose nusistoja visa - tai, kām žmonės māno ir geidia.

Aiškiai buvo matīti, kas kiekvieno žmogaus āmžius yra buves. Kuomet jis gīvas, nėra tai taip numanīti. Žiūrime tik vis į tai, kām žmogus patlab apreiškia, į to apreiškimo paviršiū, ne į tojo sielā.

Ir staigu mām viena paaiškėjo. Kad su žmonėmis pasikalbėdavau, mām vis pasirodīdavo, līg jie visi

kaip aš. Līg aš jū ar jie mano būtū atspindīs. Dabar žmonėms miegant, tiesiog matyti, kas kiekvieniame auga ar nįksta, kas po akių švitėjimo uzdangos slaptiai grauzia ir penasi arba alksta ir žūva.

Švelgiau į vieną ir kitą. Miegojo visi giliai. Tačiau nepasiliko veidai vis tie patys. Slinko per juos šešėliai ir šviesos bangėlės. Tur būt, tai sapnų apsireiškimai. Jie atspindi iš tų veidų. Nebūtū sapnų, nebūtū tų šešėlių ir tų švitėjimų, veidai būtū negivi, kaip akmenis.

Labai įvairūs buvo tie šešėliai ir šviesos drizeliai. Tikrai kiekvieniame veide jie kitokie. O kartais keitėsi labai greit. Tarsi labai daug jų guiotūs per tuos veidus.

Tai ir kartais susiraukė veidai. Skausmas juose sukilo. Juoksmas pašoko. Tad vienas ir antras tārė net kelis zodius. Pilni buvo jie piktumo. Kiti ir reiškė viliojimą, lipšnumą. Tai vienas ir tārė līg su kitu peštūs. O kits gašliai šnibzdėjo. Buvo viso-ko, juoksmingo ir liūdno.

Neapsąkomą daugibe visokių apsireiškimų tuose veiduose pastebėjau. Bet giliau, žmonėse buvo tylu. Žmonės — patys žmonės miegojo.

Senai tai buvo. O negaliu to pamiršti. Ir išisakau kas kart iš naujo, jog budu tarp budantiųjų. Bet kaip tik pažvelgiu į žmones, ir prisimena ans patirimas. Rodos žmonės nuolatai miega. Kān jie mąsto, kān jie tiki zinā ir išmānā, kuo jie diaugiasi ir nuliūsta, kuo giriasi ir peikiasi, ko geidia ir ko pasibaisi, kodėl vienas kitām pri-

linksta ar nuo jo traukiasi, visa-tai tik margi sapnai. Žmonės — patys žmonės miega. Šiaip jų apsireiškimai nebūtū sapnai.

O gāl aš miegu, ir kiti buda? — Tik mām kartais vienas ir antras išrodo tikrai budās; ir visu, kān sāko ir dāro, į miegantiųjų gīvibe neša dienos šviesā ir palaimā. Matau aiškiai, kad tuomet bēga per veidus šviesos bangėlės. Ir miegantiųjų veidai līg palaiminti šįpsosi. Bet — žmonės toliau miega.

Kaip mielai privestiau jiems pilnajā šviesos dienā! Gāl tuomet būtū visi givi! *Vidūnas.*

VAIZDELIS SIRDIJ.

Apisakelė.

I.

Buvo Sekminių rītas. Skirmantų Velda vārė savo avių kaimene į laukus. Ir linksmi pažvelgė atkartotinai į giedrai švietiantią saulute. Diaugėsi. Būs vėl graži diena. Ir vėl galės ji kartā iš visos širdies pasidainuoti.

Berods jos širdelė dār buvo pilna liūdnu atminimų. Jos tėvai buvo abu rudenį po viens antro staigu pasimirsiu. Ir ji gīveno dabar prie gentių. Tiems kaip tik reikalinga Veldutė vāsarai avių ganīti. Tai jas ir gānė dabar jau kelintā savaite.

Tik buvo vis labai nesmagu lig Sol. Tai užėjo lietus, tai vėjas pūtė. Tuomet tegalėjo stovėdama užkrūmij prie šėšupės kranto žiūrėti į savo aveles. Vos buvo bepradedanti dainuoti, ir vėjas užslopino jos balsā. O kaip mielai dainuodavo! Visos jos dainelės motīnelės mokintos. Tai jā atmindama ir pasijunta dainuojanti.

Stulgių namuose tai tuoj išgirdavo barnės zodiu. Taip labai tie jos gentis nekesdavo dainū. Sakėdavo, reikiā giesmes giedoti ir melsties. Tai Stulgiai ir darėdavo

apstiai. Bet dār apstiau bardavo šeimînâ ir Veldute. Toji darīdavo tīliai, kas jai liepta. Bet jai dirbant ir tarsi priēš jos norâ suskambēdavo dainelē is jos burnelēs senu jos motīnelēs pāprotiu. Tad ir tuoju uzrikdavo Stulgienē. Kazin kân vis turēdavo pasakīti apie velniâ ir prāgarâ.

Kaip tai skaudu būdavo Veldutei! Be gâlo pailgo jai ziema. Tīlējo sau. Jos dainelēs skambējo širdīje. Bet rodēsi, līg jos vis giliau traukiasi ī tosios gelmes. Nebuvo nieko, kurs būtū norējes jūjū pasiklausīt. Nebebuvo motīnelēs! Nebeišgirdo jos malonaus jâ rāginantio balso: Dainuok, Veldut!

Bet dabar, lauke, dabar galējo dainuot. Nors nieks nesiklausē. Nors vien avelēs kartais ī jâ atsigrezdavo. Vis dēlto ji līg girdētū motīnelēs zodius: Dainuok, Veldut. Ir dainâvo. Tik dainelēs dabar, tarsi bailios, nedrāsiai kilo is jos širdelēs. Tur būt, joms jau nebepaprasta taip skristi ī tolumâ.

Papas! Saulelē šiandien švietē neapsâkomai meiliai. Dār daug gražiau negu vâkar. O pauksteliai mediuose ir krūmuose tiulbējo vis vienas gražiau uz kitâ. Pauksteliai ir jos daineliū pasiklausīs.

Ir jau buvo Veldutē prie Sešupēs. Avelēs jau ir gâ-nēsi ramiai. Veldutē buvo pilna atminimū. Pagaliaus net ir pamiršusi savo diaugsmâ. Susimâstiusi sau tīlējo sē-dēdama ant kupstelio. Bet stai ir pati nustebo išgirdusi dainele kilant is jos širdelēs. Dainâvo. O buvo graudi dainelē. Net ir ašarelēs jai bīrējo per veidelius.

Nutilo ir nurimo. Ir vėl dainâvo. Buvo tai dainelē apie sesele - našlaite, kuri su savo broleliu traukē po sveltimas šalis. Brolelis, ištroškes, norējes gerti is gīvoliū pēdū. Bet vis seselē buvo jī surâmdiusi. Neleidusi gerti. Tik pagaliaus jis jos nepastebētas gēres is âvino pēdos ir pats avineliu pavirtes. Tâjī tad žmonēs papiove ir suēde.

Išdainâvo visâ dainele. Ir tīliai sau žvelgē ī srāvintią Sešupe. Paskutinēs ašarelēs dār spindējo jos akīse.

Žīgiu sušnibzdējo, tarsi kas sakītū: "Dainuoki dār kartâ, mergīte!" Pažvelgē. Tše ant antro kranto žiūrējo ī jâ išplēstomis malonomis akimis bernelis. Taip žiūrējo, tarsi jâm būtū jos dainelē suteikusi didiausiajī viso pasaulio pasimėgimâ.

Bet kaip tai jai nepaprasta! Tarsi drovu. Tatiau jos širdelē rīkâvo. Tše nors vienas vaikelis prâšē, kad dainuotū. O taip širdingai, taip maloniai. Ir vėl pažvelgē ī jī. Buvo jau didokas bernukas. Turbūt turīs kelis metus daugiau negu jī. Turējo rankoje žâlia kepurele su baltais rumbeliais, kaip jas vaikus dēvint kartâ su tėvais mieste būdama buvo mâtiusi. Sâkē, būk tai augštesniū mokīklū mokiniai esâ. Ir dabar līg atminē, jog jau vâkar tân kepurele buvo išvīdusi mirgant anapus Sešupēs tarp krūmū.

Tik negalējo dabar pradēt. Dainelēs plūdo jai is širdies. Bet kâklas līg užspaustas buvo. Tai vėl išgirdo: "Dār kartâ, mergīte." Pažvelgē ī jī ir nusikreipē visai ī kitâ šâlī. Tad išlengvo pradējo dainuoti. Ir dainâvo, tarsi jos ir siela dainuotū drauge. Išdainâvo visâ dainele ir žvelgē ī savo aveles. Ir brauke nuo veido bīrantias ašareles.

Ilgai tīlējo. Bet niekas nesâkē, kad dār kart dainuotū. Pagaliaus drīso pažvelgti, kur pirma bernelis buves. Nebestovējo jis tše. Žvalgēsi. Ir išvīdo, kaip jis ējo tolīn palei Sešupe. Bet labai palengva. Ir līg kaz-kân su ranka nuo veido šluostē. Bet žīgiu jis ir sustojo ir atsigrežē.

Greitai Veldutē pašoko. Rodēs jai reikalinga kokiâ avele pamokinti laikīties prie kaimenēs. Tad grīžo. Vaikelio nebebuvo matīti. Palengva atsisēdo jī ir pradējo sau mâtīti. Tad pamânē ir vėl dainuoti. Bet dainelēs — līg būtū pasislēpusios širdīj. Taip jai buvo tuštia visa. Nebebuvo to mielo bernelio pasiklausīti jos daineliū.

Tai sau sēdējo ir nūniâvo. Ir minē to bernelio. Kaip jis buvo nusiēmes savo kepurele! Ir kaip dailiai jo rudūjū plaukū garbanos buvo puošusios rausvâ veidelī.

Māstē ir māstē. Ir praējo visa dieneļē. Kiek kartū ji buvo pazvelgusi. Bet, nebeišvīdusi jo.

Beveik nuliūdusi vākarā grīzo su savo avelēmīn namon. Ir tīliai ējo sau gulti. Imigo. Kaz-kān miela sapnāvusi rītā jau anksti pabudo. Taip vēl giedrai tekējo saulelē. Veldutē skubinos išginti savo aveles. Jau širdelēj jai skambējo visos jos dainelēs. Gāl vēl būs ten prie Sešupēs vaikelis, kurs nori jū pasiklausīti.

Nuginē aveles, kur ir vākar buvo pasigānūsios. Ir atsisēdo. Laukē. Kartais pazvelgē. Vaikelio nebuvo. Pagaliaus tik išvīdo zālijā jo kepurele. Ir ēmē dainuoti. Daināvo nesustodama. Tarsi visā savo širdelē pasakīti norētū. Tik nedaināvo apie brolelī-avinelī.

Pagaliaus pazvelgē. Ištikrūjū sēdējo vaikelis anapus Sešupēs ir vēl zvelgē ī jā, līg savo āmzīaus palaimā išgirdes būtū ir dār regētū. Akies mirksnī abiem pazvelgus ī viens antrā, Veldutē vēl atsigrēzē. Išgirdo tad nedrāsiai tārīant: "O kuo vardu mergītē?" — "Vadina mane Skirmantū Veldute", ji tīliai atsākē. "O aš esmī Jogminū Milvīdas." — Ir tuo pasibaigē jūdviejū kalbos.

Dār kartā pazvelgē Veldutē ī Milvīdā. Ir tīlējo. Tik pauksteliai tiulbējo. Pagaliaus išgirdo jinai: "Veldut, dainuoki dār kartā apie brolelī-avinelī." — Palūkējusi mazumītī ir pradējo. Ir pati nustebo, kaip tai šīandien ir skamba. Rodēs ne ji dainuotū, bet kazin kas, ar ne iš dangaus. O su dainos zodelīais kartu bīrējo ir ašarelēs, jog ir nutilti turējo.

Beveik jai skaudu buvo, kad negalējusi dainelēs išdainuoti līg pabaigos. Bailīai pašvelgē ī bernelī. Tasai nezvelgē ī jā. Kazin-ko jieškinējo ant vejos gālvā nulenkēs. Bet ir koks jis malonus išveizējo, kaip ilgī jo plaukai nudrīke glostē jo veidā! Kodēl tik nezvelgē ī jā! Tai — ir vēl ranka braukēsī per veidā.

Ir Veldutē daināvo toliau ir uzbaigē dainele. Ilgai tīlējo. Kaip pazvelgē, temātē toli tarp krūmū vaikelio ke-

pure. Dabar tikrai jai liūdna pasidārē. Jautēsī līg ap-leista. Ir sēdējo ir māstē. Po tokio ilgo laiko vēl vienas buvo pasiklauses jos daineliū. O dabar jau ir jis buvo nuējes. Ir jai rodēs, līg jo nebematīsinti, līg jis jos daineliū nebsiklausīsīas. Raminosi, jog rītā tik vēl ateisīas. Isisākē tai nuolatai. Ir īsivaizdino, kaip ji vēl dainuos, o jis pasiklausīs. Bet tas jos vaizdelis līg nenorējo stoties jos akīse. Pasiliko tarsi širdij. O tše pasiliko ir dainelēs.

Antrā rīta išgīndama aveles dār tikējo, jog tik vēl jām dainuoti galēsianti. Saulelē vēl švietē begālo maloniai. Bet ji laukē visā pirmpietī ir laukē popietī. Vienok Milvīdas neatējo. Ir nebemātē jo visā vāsarā. Nebemātē jo akimis. Bet liko jai malonusis vaizdelis širdij. Ir rodēs, jog tasai vaizdelis vis kuo-aiškiau sušvito, kuo toliau praeitij pradingo tos dienos, kuomet buvo Milvīdai daināvusi. O tai, viena sau būdama, ji jām ir dainuodavo. Rodēsī jai, līg ir tegalētū vien jis jos daineliū pasiklausīti. Kaip jau ir nebebuvo Stulgiuose ir jai nieks nebedraudē dainuoti, vis dēlto tik nei vienām kitām neteikdavo savo daineliū. O kad kartais dainuodavo ir sustodavo apie jā kiti, tai ī juos pazvelgdavo īpatingu zvilgiu. Tarsi juo tartū: "Ko norite iš manes? Dainuoju vien savo Milvīdukui."

II.

Metai buvo praēje. Jogminū Milvīdas pabaigē Tilzēs mokīklā ir nukeliāvo Hallēs miestān studiuoti Vokietīū universitātēj. Pasirinko "naujasias kalbas". Bet patsai tikrai nezinojo, kokiām tikslui. Labai jis mēgo rašinēti, poemeliū, apīsakas sumanīti, vaizdeliū piešti, o īpatiai jaunimo susiējīmuose vadovautī. Būdamas sau vienas jis giliai vēl māstīdavo apie gīvenimo slēpinīus. Ir išējo taip, kad labiau klausēsī pamokū dailēs bei raštījos ir filozofīos historios.

Niekuomet ne pamanīdavo kaip kartuntā gīvesīas. Bet ī praējusīā savo āmzīaus dālī ne tikt kartā pazvelgdavo. Visi patīrimai buvo līgūs mazmozīai. Nieko īpa-

tinga. Ir tik iš vieno tespindėjo žimi Sviesa. Buvo tai pirmasis Sekminių apsilankymas prie tų senelių, gentiū netoli Sešupės. O ir jis atsitiko taip, kaip kad Nāmunu plaukia koks šapelis. Susitiko tas senukas su tėvu Tilžėj ligiai, kaip tasai norėjo važuoti su Milvīdu namon, Pakalnėn. Ir paprašė Milvīdo nors dienai važuoti su juo. Ir važiavo. Tiktai, kad tėvui zadėjo dār ir i namus parkeliauti antrā Sekminių šventės dienā, tai buvo negerai padarīta. Iš mažū dienū būdavo visuomet ištesėjes kån pazadėjes būvo, o dabar taip nors dienā ilgiau būtū norėjes pasilikti viešėti. Ir tik atmindamas, jog turīs jau 16 metų, pasirīžo pagaliaus vīriškai laikīti savo žodī. Ir iškeliavo.

Po metų dār kart nukeliavo ir nekviestas pas tuos gentis. Ir nuėjo lig Sešupės ir vaikštiojo tše ir pro gīventojū kiemus. Niekur neišvīdo Skirmantū Veldutės. Ir klausinėjo, bet nieko tikro apie ją pasakīti nieks nežinojo ar nenorėjo.

Taip jām paliko širdij tik atminimas trumpū valandeliū. Bet tie susidėjo i vaizdelī, kurs spindėjo kaip saulės apšviestas nors ir labai mažas brangumīnas. O kaip jis jī saugojo! Niekām apie jī nekalbėjo.

Iš pradios buvo mānes, jog tikt išdiliās jām tasai iš atminties. Nėsa apie jī māstant, nieko īpatinga nebuvo jame. Bet kuo-daugiau atsitolindavo nuo anos dienos, tuo-daugiau tas vaizdelis jām švietė.

Ir dabar, kuomet tik sustodavo dirbti ir sau tīliai sėdėdavo, sukildavo jām tarsi iš širdies gelmiū. Pasirodīdavo jo sielai laiba, nedidė, gāl 14 metų mergaitė. Sėdėjo pasidėjusi kokiā drobule prie Sešupės kranto apsitaisiusi baltu pāpetiu ir margine, tamsine. Apie skaistū jos veidelī glaudėsi kaip vainikas storos auksinės jos kāsos. Akelės žvelgė i tolumā su pasiilgimu. O dainelė tarsi dār vis skambētū. Tikrai aišku, tos mergaitės siela tārė kazin-kā jo sielai.

Kas kartā nusistebėdavo. Visai prāstas buvo tasai susitikimas. Dār-gi trumpos, kaip kibirkstelės nikimas.

O tatiau, kaip koki pasakeliū karalaitė žvelgė ta vargšė-piemenaitė i jo āmziū. Nepasakīsi, kaip likimas stengiasi iš niekū kazin-kån padarīti.

Dabar draugavo su sau ligiais, su studentais ir turtingū luomū dūkromis. Vīriausia, zinoma su studentais. Mielai dalīvavo jū vākaruose. Būdavo daug geriama ir dainuojoma. Milvīdas berods vis tik labai maza tegerdavo. Ir kas kart per visā draugū rėsmā lig išgirdavo piemenaitės dainele. Tuomet nutildavo ir žiūrėdavo, kad tik kuo-veikiau galētū eiti namon.

Tikra galia buvo jo sieloj Veldutė. Patirė tai īpatiai vienā kartā. Buvo tūli jo draugai prirengė vākarā, i kurī susikviete visokias abejotinos doros merginas. Ir iš paprasto juokāvimo ir išdikāvimo vis didesniu viliojimu kilo pasileidimas. Prie Milvīdo, kaip visuomet, merginos tarsi prilipusios. Bet tad vis aiškiau ir gaudiau suskambėjo jo širdij tie dainelės žodiai, kad brolelis negertū iš gīvoliū pėdū. Ir išėjo iš to susiėjimo nekaltu berneliu. Dār-gi rāgindamas kitus baigti vākarā. Bet buvo išjuokiamas. Ir sau vienas eidamas pamānė, ar dabar tik ne tūli virsta gīvoliais, troškulī tildīdami gīvoliū pėdū vandenimi.

Nuo to laiko vis daugiau atsitraukė nuo tokiū susiėjimū. O matīdamas, kaip vienas ir antras jo draugū serga bauria pasileidimo liga, rodės likimas jām apsaugoti tītia sutvėres tån stebuklū vaizdelī jo širdije. Tik jām, kaipo mokslo žmogui, nebuvo suprantama, kaip galētū koks visāzinās ir malonus likimas norėti taisīt ir valdīti visā žmogaus āmziū ir tām naudoties net piemenaitė!

Tai žīgiu rodėsi kitaip. Vienā pavāsario dienos vākarā jis su kitais studentais ir augštesniū luomū mergaitėmis Sālės upe irklāvosi. Sūtemus užsidegė lampionus. Buvo labai smagus vākaras, ir visi labai linksmi. Dainavo, supinėjo laivelius, išdikavo. Tai žīgiu vienas apvirto. Visi iš jo įkrito i vandenī. Milvīdas, irklāves, kad prākaitis jām tik veržėsi, dabar, kaipo geras plaukikas, pirmas

vienâ po kitos tû mergaitiû išvedê prie kranto. Tik viena, labai turtingo pirklio dûkra mokêdama pati plaukti, pasi-titiodama plaukê tolîn. Tai staigu suklikdama ir paskendo. Milvîdas vël buvo pirmas ir prie jos, ir, nors lig negîva, iš-traukê ant sausumos. Vargo visi, kol neatgaivino. Nu-vezê namon.

Bet Milvîdâ êmê drebulis krêsti. Ir vos buvo parêjes, tai atgulê ir tûlas savaites sirgo. Pagaliaus atsigâvo. Lî-giai buvo pirmâ kartâ atsisêdes prie stâlo, kaip îejo toji mergaitê ir jos têvas. Klausinêjo širdingai, kaip jautiâs. Labai buvo ir têvas jâm dêkingas, kad išgelbêjes iš mir-ties vienâtinî jo kûdikî.

Ir jiem pasikalbant paaiškêjo, jog Milvîdui sergant abu buvo kelis kartus buvusi prie jo lovos. Klausinêjo pagaliaus, kân reiškîa zodiai: Veldutê-brolelis-avinelis. Bûk jisai svaitiodamas tuos zodius labai dažnai ištâres.

Kaip tas priminimas jâm nesmagus buvo! Ir pasâkê, kad tai kokios piemenaitês vardas ir dainos zodiai, ku-riuos girdêjes vaikas bûdamas savo tarmêj. Apîkaitis jî êmê. Ir jis kreipê kalbâ î kitus dalîkus. Išêjo pagaliaus abu širdingai sveikâtos velîjusi ir jî î namus kviesdamu.

Daili labai buvo ta pirklio dûkra. O rodês, jos têvas jî mielai priimtû zentu. Pasimêgo ta mintimi, kad kartâ taip ir galêtû bûti. Dâr-gi koki jî širdinga! Lankiusi jî jâm sergant. Vien tai gâl nebuvo gera, kad jî mêgo vi-saip linksminties. Turêjusi net jau du jaunikiu. Bet ir vieno ir antro atsibodusi.

Gâl bût buvo ir tû vîrukû kaltê. Tik geriau î jî îsi-ziûrint, pradêjo jâm daugiau sviesti vël tas vaizdelis širdij, kurs buvo labai jau apsiniaukes. Prieš siâ pirklio dûkrâ, Veldutê jâm išrodê tarsi angelu.

Taip besilankîdamas pirklio namuose vis aiškiau jautê, jog nêra ta mergaitê tokia, kad visâ âmziû norêtû gîventi su ja. Ir išlengvo vis retiau tenuêjo. Pagaliaus apleido ir Hallês miestâ. Nutraukê î Berlînâ.

Netrukus pradêjo abejoti, ar ir gerai padâres. Gâl tik bûtû palaimingai gîvenes. O tas vaizdelis širdij jo tik neleides prieiti prie palaimos. Tikra buvo vien tik tai, kad jis buvo jî apsaugojęs nuo ištvirtimo ir jis sveikas išlikes kunu ir siela, taip kad savo išveizêjimu ir nustebindavo žmones. Tai pagaliaus ir vël pradêjo manîti, ar tik neapsireiškîas jo âmziûje ištikrûjû koks îpatingas likimo valdîmas.

III.

Tai Berlîne Jogminû Milvîdas baigê savo stûdias ir ruošêsi mêginimams. Buvo nutâres kokiâ paprastâ žmoniû dârbo šakâ pasirinkti ir tokiu bûdu naudingai praleisti âmziû. Augštiems savo alkimams patenkinti, rodos, ne-turîs dvâsios sparnû. O rašytoju, poëtu tik taip sau slau-zinêti, jokiu bûdu nenorêjo. Vîras tedâro tai, kân gâlî padarît gerai. Taip buvo sâkes jau jo têvas.

Tik nevisai nuramino jî ta mintis. Vaizdelis širdije jî buvo apsaugojęs, kad pasilikës bernuku be nuotarties. Buvo visur ir îgijes žîmiai daug mokslo. Tai, rodos, lig visaip prirengtas pakilti î didî, galingâ veikimâ. Tiktai kur tâm gâlîos!

Taip vël kartâ pailses nuo dârbo vaikštiojo mâstî-damas Berlîno "Givoliû dârže". Buvo ruduo. Grîztant namon koki mergutê pasiûlê jâm naujausiajî laikraštî. Pirkosi ir pažvelgê î jî. Laikê lîgiai prieš akis tân puslapî, kur randasi teâtrû ir koncertû skelbimai. Ir dingtelêjo jâm: Ei, kad kartâ vël lankius koncertâ. Bûs, gâl, tuo dârbo laiku grazi atmaina. Ir kreipêsi eiti ten, kur pa-prastai geresnieji koncertai rengiami. Pekelui pavâlgê dâr vakarienês.

Ir pataikê laiku. Dâr labai pasidiaugê išgirdes, kad bûs dainuojamas koncertas. Pirkos ir laiškâ su dainû zodiais ir atsisêdo visai uzbekalij. Sâlê pilna. Bet jis nesizvalgê. Uzêjo jâm mintis apie jo mokslo dârbus. Ir taip smagiai, kad nei nepastebêjo gerai, jog jau dainuoja. Pirma buvo skambinusi koki motriška klavierâ. Dainâvo

antrą dainelę. Ir žmonės vėl labai plojo rankomis. Jū pasimėgimas didėjo su kiekviena daina. Ir jis pažvelgė. Įpatinga išrodė ta dainininkė. Nesipuošusi. Bet visas jos apsireiškimai buvo prakilnumas, nors pati buvo labai sodni. Kaž-kān jām priminė!

Ir padainavo paskutinę dainą. Žmonės prāsė, kad pridėtū dār vienā. Ir ji ėmė dainuoti ne Vokietū kalba. "A, Itālū daina" sušibzdėjo šen ir ten netoli Milvīdo. Bet jis lig iš sāpno bustū ar ī sāpnā kiltū. Dainuoja apie brolelī-avinelī. Pažvelgia ī laiškā: Tše vardai. Žinoma pianistė Meta Hartmann ir dainininkė Velda Skirmant.

Kur tikt ir buvo jo ākis buvusios. Ten ji dainuoja, jo Veldutė. O rodos, vien jām dainuoja. Ir vėl jām. Dainuoja, lig tū žmoniū tše sālēj visai nematītū, bet regētū kažinokī malonū pavidalā, pas kurī jos siela nulėkusi toli — toli. O kaip ir išrodė? Daug, daug dār prakilnesnė, negu jo širdies vaizdelīj.

Patlab nuskambėjo paskutiniai zodiai. Sālēj neapsākoma tīla. Nesijudina nei viena ranka. Liūdna buvo dainelė buvusi. Ir žmonės, nors nieko nebuvo suprāte, labai apimti. Dār stovi Velda ir žvelgia tarsi nesava. Pagaliaus atsitraukia. Ir tai plojimas, lig nenorīs liauties.

Tik Milvīdas sau užpakalīj sėdi ranka akis apdengęs. Bīrėjo viena ašarelė po kitos. Koks tik ir minkštas! O jos ākis buvo likusios visai skaidrios, kaip žvaigždės.

Pagaliaus žmonėms subruzdus išėiti Milvīdas pašoko. Skubinos pasitikti Veldā. Bet apsimāstė. Reikia susijieškoti jā vienā jos gyvenime. Išėjo jinai. Visai arti pro jī su kitais. Tarsi prirakintas jisai stovėjo. Dabar, kaip tik išstirs, kur ji gyvena? Bėginėja, klausinėja. Vienas siuntia pas kitā. — Ir antrą dienā dār jos jieškojo. Pagaliaus sužinojo.

Kaip plākė širdis jām stovint prie jos durū! Buvo ji jau garsi dainininkė. Atsivėrė durīs, ir jis įžengė. Pati buvo atvėrusi. Bet kaip žiūrėjo ī jī atbula traukdamos!

Tad staigu sušuko: Milvīdukai! Ir nezinodamas, kān dārās, laikė jā apglobes savo rankose. Ir glaudė jā prie savo krūtinės.

Ilgai nesākė nei vienas jokio žodelio. Pagaliaus jis pratarė: "Nepamiršai manes, Veldut!" — "Nepamiršau, atsākė ji. Dainuoju viešai, bet vis tikt tau, vien tik tau!" — "Tai tu vis ta pati, kaip tuokart?" — "O tu ir tas pats. Rodos, net su noru ir žinojimo tas pats teišus, skaistus bernelis." — "Nebūtiau tuo, kad tavęs nebūtiau mātės ir girdėjes. Su tavim širdij pasilikau tas pats visus tuos 10 metų. Ir tikt vien tenorėčiau, kad māt būtū sparnū lėkti ī dvāsios padanges žmonėms grožės parnešti."

Įpatingai pažvelgė Veldutė ī jī augštīn dār vis prisiglaudusi prie jo krūtinės. "Neturi sparnū? Gāl tik nebandai lėkti. Lėki, Milvīdukai. ir pamatīsi!" — "Kad māt tai vis primintai, tur būt ir galėčiau. Būki tu prie manes!" — "Negaliu, atsākė ji. Līgiai beiškeliauju. Visai žiemai pažadėta. Dainuosiu! Dainuosiu tau, nors negirdėsi. Bet vėliau, kad reikals būs, gāl ateisiu pas tave ir pasakīsiu, kad turi sparnū. Ir tad lėksi."

Išlīdėjo jis jā prie traukinio. Dār mojo jām Veldutė. Tada padingo. Grīžo jis prie savo dārbā. Bet jautė dabar gīvai, jog turi sparnū.

Vidūnas.

IS KASDIENIO MANO PATIROS.

Žmoniū pasididiāvimas.

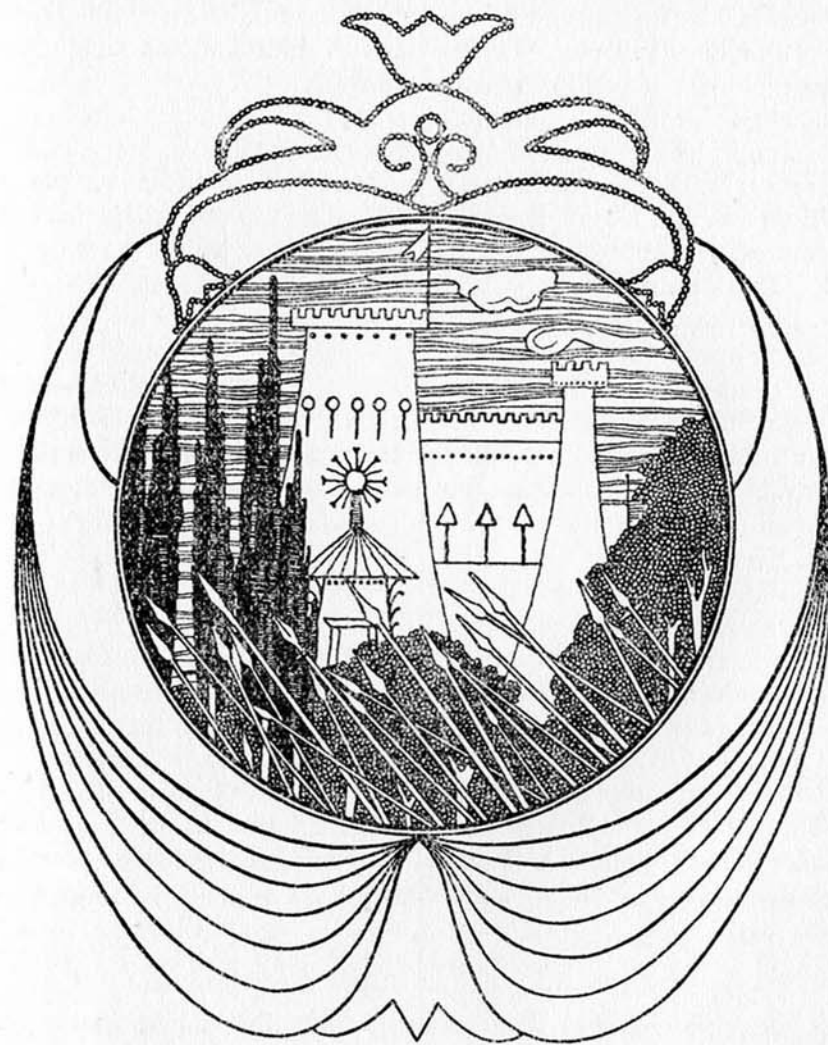
Gavau laiškā iš vieno māt pažistamo žmogaus. Buvo jisai nutraukes ī didī miestā ir jieškojes sau draugū. Ir buvo rādes tokiū, kurie līgiai tokiais patiais mokslais ir mātīmais rūpinosi kaip ir jis. Bet — labai kartiai laišku guodės, kad visi tie žmonės labai pasididiuojā. Vis vienas visa geriau žinās kaip kitas. Skaitiau jo laiškā ir mātīiau. Gālī būti, jog susiėjes su išdidusiais žmonėmis. Ira visokiū. Ir atsiminau, kaip to laiško rašitojas kartā

mane aplankes buvo. Pirma buvo dār raštu paklauses, ar galētū mane lankīti. Daug turis manes klausinēti. Atkeliāvo. Ilga buvo jo kelionē buvusi. Ir jis stātē vienā klausimā po kito. Vis pridēdamas prie jo savo nuomone. Taip jis kalbējo īstisā vālandā. Pagaliaus pradējau māsītī apie savo dārbus. Bet jis kalbējo toliau. Dār pilnā vālandā. O mano laikas māt labai brangus. Ir tik, kadangi jis īš tolo atkeliāves tītia su manim pasikalbēti, īštūrējau jo kalbas. Pagaliaus atsikēlē nuo kedēs ir dēkodamas daug zodiais uz visus gerus patarimus ir uz visa, kān īš manes īsmokes, labai patenkintas īskeliāvo. Zvelgiau, kaip jis nuējo. Kazin uz kā jis dēkojes buvo! Vien īš pradios, jo būdo pilnai dār nesuprātes, buvau bandes kān pasakīti. Bet vos buvau paskubes īssižioti, kaip jis jau tesē toliau. Tur būt, aš jām labai patikes buvau. Ir gāl apie mane nesakīs, jog labai pasididiuojās. Buvau kantriai pasiklauses jo kalbū.

Karštumo prievarta.

Dvi moteri pirm keliū mėnesiū nuējo pas aukskalī kazin-ko pirkties. Ir žigiu viena jū-dviejū īstraukē aukso virvele laikrodiui nešioti kišēnīje ir siūlē jā aukskaliui. Tasai pasižiūrējo jā ir sākē, kad pirktū jā uz 10 Mk. Antroji motera, zinodama, jog virvelē verta buvusi 65 Mk. o anos moteros vėlionies tēvo jai dovanota, kaip ji dār jauna buvusi, ēmē jai kalbēt, kad neparduotū. Ir īšējo su virvele ir keliāvo namon. Po keliū savaitiū vėl atkeliāvo Tilžēn. Bet šikart nenuējo pas savo gente, jeib toji jā līdētū pas pirklī, kaip vis darīdavo. Nubēgo sau viena pas aukskalī ir pardavē jām virvele uz 10 Mk. Vėliau patīrē tai īš netītiū ir kiti. Tos moteros motīna, senute, nubēgo pas aukskalī, jeib atiduotū virvele. Nebeturējo. Ir senutē labai nuliūdo. Mat, jos vīras buvo dūkrai tāt virvele dovanojas norēdamas jai savo širdingumā īsreikšti. O toji, tēvui senai pasimirus, jo dovanos nebebrangino. Turtinga būdama, visai nebuvo vertiama tāt tēvo dovanā

parduoti. Vien buvo užsigeidusi nors kelis grašius iš jos pasidarīti, jeib tuos niekams išleistū. Taip ji buvo pasiėgusi geismo priversta, visai līg būtū beprotē. — Tai patīres, maniau, ar nepasielgia dažnai taip žmonēs ir meta uz niekniekī šalin dalīkā, kurs nevien piningais skaitant labai brangus, bet kurs īra brangus tēvū palikimas. O visa tai padāro nieks kaip tiktai didīsis īsigeidimas ī niekī. *Vds.*

Sventikla pavojuje.

P. Rimša.

APŽVALGA.

Auklėjimo naujinimai dāromi beveik nuolatai kultūros šalīse. Bet kartais jie žmonėms daugiau, kartais mažiau rūpi. Mūsų laiku, rodos, žmonės vėl jais labai užimti, ypačiai mokslininkai ir augintojai-paitydagogai. Ir vėl bandoma pirma išmanyti, kas yra tikroji augimo ir auklėjimo prasmė. Pernai Spalī buvo Vokietū mieste München tām titia susirinkimas. Aiškino vienas mokslininkas žmogaus augimo prāsmę (das Wesen der Bildung). Bet tūliams rodės, kad sutinkant su išguldīmais to mokslininko, tikta filozofas tegalētū būti vadinamas išauklētū žmogumi. Ir daug svarbesniu tur būt laikē susirinkusieji kām kitas, kurs labiau yra paitydagogas, savo kalba pasākē apie dalīkus, kurie auklėjimui pirm viso yra verti atbot. Tie dalīkai šitie: 1. To laiko kultūros lobiai; 2. vaiko ipatībės, kurios auklėjimā palengvina arba pasunkina; 3. priešingumū vengimas auklėjime; 4. augstiausios vaiko išgalės auklėjimo tikslams. — Toliau buvo randamu labai svarbiu šiuodu dalīku: 1. Lig 14 metų vaikai didiai linksta prie rankū darbo ir judėjimo. Todėl reikalinga juos auklėti jiems tokius dārbus duodant; 2. po to reikētū vaikus skirstyti atsizūrint į jų gabumus. Vieni būk mokinasi lengviau kalbas ir istoriā, kiti matemātikā, tretī gam-

tos mokslus, ketvirti esā gābūs techniškiems ir stātomiems dālīkams, penktieji turī intuīcios dovanas ir yra poėtai, mūzikai, vaizdininkai, filozofai, tikībos mokintojai, ir tt. — O kad koks žmogus yra išlāvines savo gabumus, tuomet jis gālī būti laikomas išauklētū žmogumi. Tame ir turī būti mātoma auklėjimo prasmė.

Karū ātslūgis. 1. Rods dār kovojama ant Balkano pusiasalio. Bet kad seniau galingieji šūviai perkūnijos griausmus sukėlē, dabar jie tik retkartiais dār trenksmā tepadāro. Karaujantiosios valstībės yra regimai nuvargusios, pasilpusios. Ir jų kareivijos stovi prieš viens kitā tikta viena antrā baugīdama. Ir taika turēs būti veikia sutariama. Rodos karai ateitij ir negalēs kitaip pasibaigti. Per greit ir per daug kraujo praliejama ir matėrinio turto aikvojama.

2. Prieš naujų metų prādiā išrodē, lig didiosios valstībės tikrai pradēs prieš viens kitā kariauti. Išlengvo ir lig nenoroms atsileido ir pradėjo taikos žodius kalbėti viena su kita. Ipatiai aiškiai tai pasirodē sātīkij tarp Rusijos ir Austrijos. Ir be abejonės reikia sakīti tām valstībe daugiau linkstant taikos gyveniman, kuri pirma bandē tājį tvirtinti. Visos kitos kalbos tėra dvāsios silpnumo arba gaudliāvimo reiškiniai. — Bet visu-

tuo dār toli nėra taika patvirtinta. Karū atgarsis aiškiai pasirodo naujuose ruošimuose karams. Beveik visos didiosios Airopos valstībės lengtīniuoją geresniame apsiginklāvime. Ir viena valstībē, nors dabar kārui prisitaisīdama, kiek galēdama, žiūri Sniairiai į kitā valstībe. Beveik galima tikėti, jog taip eis toliau nors ir nebebūtū kārū. Bet pagaliaus, turbūt, susipras ir imsis kito naudingesnio darbo.

Valstībū sventės. Ipatiai Prūsijoj ir Rusijoj jos dabar buvo sventiamos; Prūsū žemėj atminti žmoniū sukilimā pirm 100 metų prieš didįjį Napoleonā; Rusū žemėj atminti, jog Romanovū giminē valdanti jau 300 metų Rusū ir kitū tautū šalis. Vienur ir kitur žmoniū jausmai žādinami lig augstiausio givumo. Ir vienur ir kitur bendras koks žmoniū apsišikimas keliamas. Tur būt mānoma žmonės artiau jungti prie viens kito ir prie valstībės pirmojo. Pasiseks tuomet tai kuo geriau, kad minimas žādinimas ir kėlimas būs išpildīmas gyvenimo istātīmū ir turēs pāmatu tikrajį žmoniškumā, vīriausiai teisingumā. Kitaip būs visa-tai tik žmoniū svaiginimas, iš kurio vėliau ar ankstiau pabude savo nesmagume labai greit gālī kreiptis prieš svaigiantius. Ira grazu ir naudinga atminti didius tėvū dārbus. Tik neužtenka tai. Reikia tām pātīā dvāsīā, kuri anuos dārbus atliko, ir nuolatai auginti. Bet

mām rodos, mūsų laiku tėvū darbū giriami ir tuo grūmi tūli net svaiginami, dār-gi ta dvasia nuolatai smelkiama, kuri kartā taip galingai apsišikē. Beveik galėtai sakīti, tokia dvasia šiandien tiesiog vadinama yra nusidėjimu prieš valstībe. Tik ir nuostabu, koks pasaulis mār-gas ir kaip laikai keisdamiems mirgsta ir mirksta.

Ipatingas Lietuviū apsišikimas pastaru laiku yra steigimas „juokū laikraštū“. Norima plakti kitus. Labai dažnai taip sākoma arba rāšoma. Ar tik nevadinasi vienas tū laikraštū ir botagu! Mām rodos, kitus plakti yra visai bergždžias, dār kenksmingas dārbas. Nėra tokio kvailo darzininko, kurs savo medius plaktū, jeib geriau augtū ir geresniū vaisiū atneštū. Berods šis prilgginimas nėra visiškai tinkamas. Žinau tai visai gerai. Bet jis aiškiai rodo į vienā dalīkā, būtent tām: givibē nežādinama tokiu būdu; o kad jau kām dariti norime, neškime į tautos gyvenimā daugiau augstesnės givibės. Peikti, kitus plakti gālī ir paikutiai vaikai, bet duoti gerā paveiklā tegālī didi žmonės.

Juokinga komēdiā. Taip galima dažnai skaitīti, pasiėmus naujai išėjusiā knigele. Teisībē, juokinga nėra tikta ta komēdiā, bet ir pats jos išleidimas ir tas toks pasākimas. Bet tūli, rodos, ir tik stengiasi juokingais būti. Rodos, kad norima juokū

sukelti, nereikėtų savęs ir savo darbo juokingu padarinti. Gál tai ir nenorėta. Bet ar nereikėtų tad kitaip sakėti, kalbėti apie juoksmą ir juoksmingumą?

Prūsų Jaunimū draugijos. Kaip iš pradios numanėti buvo, jų gyvenimas nelengvas. Visoko stokoja jos, o kiek imanėdami patį Lietuviai jas griauja. Sunku suprasti tokį pasielgimą, kurs ūra visai toks-jau dalikas, kaip kad avėis vāromos iš ugnies, pā-

tios vėl atgal — Soka ū jā. Bet dabar vėl rodosi, jog pradeda draugijos visur atsigauti. Banguoja augštėn ir zemėn. Nors vis didesni skrituliai pradeda supaties drauge. Tik vis: auginkimės! Nevengkime darbo! Tūli duoda gerā paveikslā. Pagaliaus deda ant atsigavimo aukuro ir savo skatikus. Tik nepamirškime niekuomet, kad mes tiktai atsigau-name augštesnė gyvenimo išmānīmā, tvirtesne dorā igėdami. Vds.

PASIKALBEJIMAI.

3mogelis. Dievas tvėrė visa kokiām nors tikslui; tai kokiām sutverti gėvėdiai ir kiti gėviai, kurie dažnai ūra ne tik nenaudingi, bet tiesiog kenksmingi? — Pasaulis nēra uzbairtas dalikas, bet nusidavimas. Kur kas, rodos, ūra, tše mėgin-dami veikiai išvėstame, kad kas nors tše tik atsitinka, nusiduoda. Kas ūra, visai negālime tikrai išmanėti. Todėl pastebime, kad daigtai pastoja, vālandā lig pabūna ir tad nēksta. Kalbama todėl apie "gėvenimo procesā", gėvenimo srove, ir jā geriau suprātus: gėvenimo pāzangā. Ir gėvėdiū ir kitū gėviū gyvenimas ūra ūpatingas nusidavimas. Juo visokios gālios auga, didėja: smarkumas, liūdnumas, skausmas, linksmumas, diaugsmas, numānėmas, supratimas, gudrumas, sāmōnė, ir tt. Visām tām auginti dera nauda, kuriā gėvoliai atneša, bet ir kenksmas, kurī

jie vienas kitām padāro. Tik visa-tai neišvėstame su visu aiškumu, pātė tarsi tik praeidami pro pasaulė. Ir rodos, šis dalikas esās negerai padarėtas ir kitas. Jieškome tikslo ir pastātome dalikams tikslā, kaip jė suprantame. O tas tēra mūsū sumanėtas. Reikia augštai iškilti iš gėvenimo srovės, tuomet pamatėsime, kur jė teka, ir išvėsime net kokiām tikslui gėvėdiai sutverti. 3monės, kurie išauge ūra iš minėtos srovės, ir vadinami išmintingais, maž-daug taip išguldo statėtaijė klausimā, kaip aš tai padāres esmi. Iš jū pasimokiau.

Vid. Grėv. Ar reikia eiti ū baznyczia ar ne? — Mān rodos, kad labai tai ūra naudinga. Patsai einu, kuomet tik diko laiko turiu. Bet neeinu tiktai ū Evangėliškās, bet ir ū Katalikū, Statiātikiū, 3idū ir kitū baznyczias. Visur mān klausėties ir

matėti bei jausti ir suprasti verta. Ir didiām 3moniū skaitiui baznyczia visai nēra uzvaduojama kitais dalikas. Ira berods teātrū, ir kinēmatografū, mūzėjū ir kitū priemoniū augštiausiems 3mogaus numānėmāms 3adinti, bet teātrai, kinēmatogrāfai ir tt. vartojami dažniausia sukelti visokius netikusius, 3mogaus prakilnumā apdrumstiantius jausmus ir palinkimus. Ir tik tiekiena viena baznyczia, kur 3mogus nors kiek rāginamas gėvenimā nujausti (nesakau suprasti) sub specie aeternitatis, tai esti amžinībės 3vilgsniu. Bet patartiau neprimti visa, kas baznyczioj sākoma aklai, be jokio svirstimo. Būtina ūra visa mėginti. Augštiausia autoritatė turi būti teisībės jautimas širdyje. Tik tāt jautimā reikia išlaikėti budru.

2. Kaip greit gāli išsi-auklėti 3mogus gėvendamas ant zemės? — 3mogus turi visā āmžiu auklėtis. 3mogus auklėjamas be pabaigos. Gėvenimas pats tai padāro. Bet ūra zinoma, kad tūlas 3mogus mirdamas tēra tik tiek teisauklėtas, kiek kiti vos kelis metus tegėvene. 3mogus su visu pasauliu tobūlinasi. O nepasiekė tokī laipsnė kaip kits, jis kitu āmžiu suras naujā progā auklėtis. Ir nieks todėl negāli save vadinti pilnai išauklėtu 3mogumi. Vis norėdami darėti, kas gera, tikriausiu būdu save auklėsim.

Alf. Kas pasaulij daugiau bloga padāro, moteros ar

vėrai? — Nēra visuomet jau tas ir kaltas, kurs kāt bloga padāro, bet tasai, iš kurio tokiām darbui parėjo priezastis. Kaip zinoma, vėro darbams paprastai moteros ūra prispirtis, o moterū darbams vėrai. Sāko, kad nēra jokio gero, prakilno, didio darbo, kur nebūtū kokia motera buvusi ākstinu. Bet taipo-jau ir piktiems darbams moteros ūra dažnai buvusios priezastis. Bet nēra didiū moterū darbū, kuriems vėrai būtū buvė parāginimai. Moterū darbai tēra didi, kur jos ūra tarsi gamtos prie-taisa. Sākoma: negāli būtė didio 3mogaus neturėjusio didios motėnos. Todėl pagaliaus ir negalima bloga verstė ū vienā ar ū antrā puse. Vėras gema iš moteros, o motera gaminama vėro. Abu tēra du vienos 3monijos apsireiškimu.

Mal. Kas tai ūra meilė? Ir iš ko jė kilā prie jaunūjū? — Paprasta vadinama meile, kas vien tēra išgeidimas, kurs berods dažniausia randasi prie jaunūjū. Dalikas toks. 3mogus ūra sudėtinis daigtas. Jis pats ūra siela. Iš tos pareina 3inojimas, kurs apsireiškiā sprendimu: esmi. Siela gėvena dvi-linkoj, būtent mintiū ir geismū-jausmū-ūpū drobėj. O visām tām apreikšti, siela naudojasi kūnu, kurs visai dār savaip gėvena. Todėl ir nieko nezinome apie tai, kas jame nusiduoda, kaip valgiai suvartojami, kaip kūnas auga, ir tt. Kūnas ap-

reiškia savo esbė viriausia dve-
jais dalikais: jis "nori" didėti ir
"nori" dauginties. Šitas pasta-
rasis jo "noras" atsiranda, jām
pasiekus tikrą išaugimo laipsnį.
Kūno noras, arba geriau sākant:
linkimas sukelti jausmus. Tuomet
žmogus mąno esās gīves-
niu. Tokiu būti ĩra pamatinis jo
esībės linkimas. Iš to pasidāro
jām smagumas. Jis tad nori to
jausmū sukilimo. Ir pasiduoda
kūno linkimui dauginties. Tuomet
tūli kalba apie meilę. Bet
nėra tame nieko daugiau, kaip
kūno apsireiškimas, nuo kurio
paprasa žmogus dār nemoka
atsiskirti. Šis kūno apsireiški-
mas sukelti jausmus, o didesnī
gīvībės numānīmā ir todėl jau-
nu-du lipšniai su viens kitu ap-
sieina. Vienas antrām sužadina,
kas kitokiū būdu negāli būti

suzādinama. Bet kuomet žmo-
gus išmoksta sukelti pat visu-
mos pāmato galias savo sieloj,
tuomet jis ĩgija visai neapsiau-
rinamā gīvībės jausmā. Tame
jausme jis numāno, jog visi ĩra
tos patios kilmės, visi pareina
iš to vieno vienumo, ir todėl
ĩra visi viena vienībė. Tuomet
jis nieko nenori iš kitū, bet
vien jiems nudalinti šitā savo
gīvībės pilnumā. O tai ĩra meilė.
Jā galima ir vadinti vienībės žino-
jimu. Ji nesiranda tik tarp jaunūjū,
bet gāli apsireikšti tarp visū. —
Geresnām supratimui viso-šio
reikia skaitīti ir kas apie žmogū
sakīta 1913. mt. Vasārio "Jau-
nime". O kas 1912. mts. Kovo
"Jaunime" atsakīta ĩ klausīmā:
Iš ko kīla tarp ĩsimilėjusiū ir tt.,
taipo-jau naudinga dār pasiskai-
tīti. Vds.

NAUJI RASTAI.

Sniegams tirpstant. Viln. Liet. jaunuomenės leid. Vilnius 1913. mt.
Kaina ? Kap. ĩra tai māžas rastelis puoštās visokieis piešineliais. Randasi
jame poėmeliū ir trumpū apīsakeliū. O nors neligios jos ĩra vertios, vis dēlto
aiškiai parodo, jog gamintos ĩra gražiū ir giliū jausmu. Vds.

Iš leidėjų-rašytojų pusės.

Visū "Jaunimo" skaitītojų prāšome ĩsakiai, kad jie, norėdami gauti "Jau-
nimo" arba "Saltinio", kurs ĩjo iš Tilgės, arba šiaip pavienius Vidūno raštus,
visuomet kreiptūs ĩ apatjoj pasirāšiusijū. Šiaip gāli labai lengvai atsikt, kad
visai nesusilauks atsākimo. Tiktai vien raštijos reikalams tereikētū Vidūno
adresu naudoties, kursai toks: Vidūnas, Tilsit, Preuszen, Anger 23. — "Jaunimas"
siuntiamas ĩ namus uz 2,40 M. metams, ĩ Didiājā Lietuvā uz 1,25 Rublī, ĩ
Amėrikā uz 75 Centus, pavienis numeris uz 30 Pfg., 15 Kap. arba 10 Cent. — Iš
Did. Liet. galima piningus siūsti ĩdedant ĩ laiškā popierinī Rublī, o 25 Kap. post.
markėmis. Bet nereikētū ĩdėti markes uz visa 1,25 Rbl. Laiškā reikētū ĩrašīdinti.
— „Jaunimo“ tām nesiuntiamė, kurio adreso neišskaitome. — Visū, kurie rāšo
ĩ "Jaunimā", prāšome ĩdant uzlipintū uztektinai postiniū markutiū. Nekartā
turime bausmės uzmokėti, net lig 40 Pfg., kadangi laiškās buvo nēfrankuotas kiek
reikiant. Toliau tokiū laiškū visai nebepriimsime. — Prāeitū metū "Jaunimas"
ĩra dabar gaunamas ir gražiai ĩrištās uz 3,50 M., 1,70 Rbl. arba 1 Dol. Gaunami
ir "Saltiniai" nerišti uz 2 M. metams, rišti uz 3,50 M., 1,70 Rbl. arba 1 Dol.

Martin Aszmutat, Tilgėj, (Tilsit) **Garnisonstr. 19.**